

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 16. septembra 1937

Štev. 37.

Diktatura ne more biti ustanova za normalno dobo. Politični voditelji niso neizmisljivi, štiri oči vidijo več kakor dve — to je nauk, ki je sad politične izkušnje in študija zgodovine. To je tudi razlog za parlamentarni in splošno demokratični režim.

T. C. MASARYK
(Svetovna revolucija)

Danes:
500 Inteligentov
se poteguje za eno samo službo
tramvajskega sprevodnika
(Glej str. 2)

Za krinkami

»Če hočeš sebe spoznati, glej, kaj delajo drugi, če hočeš druge spoznati, pogled v svoje lastno srce,« pravi neki pregovor.

Otroka bomo takoj spregledali. Preveč je še neizkušen, da bi mogel na svojem nedolžnem obrazu skriti nagnjenja in želje, ki mu vznemirjajo dušico. Takoj bo tudi pokazal, ako mu je kdo všeč ali ne.

Drugače je z odraslimi! Življenje je pač takšno, da si mora vsak natančno dozorel človek, ki noče veljati za nespametnega, nadeti krinko na obraz. Ne mislim krinke lažniveca ali sleparja, temveč krinko razuma, s katero prekrije včasih le prehitro vzkipela čustva. Zakaj, ni vselej varno pokazati pravi obraz, kakor ni pametno vselej povedati golo resnico, ampak jo je treba zaviti v rahlo tenko konvencionalnih fraz. Kakor lahko gola resnica v oči bode, tako neprijeten utesen biti tudi preveč odkrit izraz našega obraza.

Čim kulturnejši je kdo, čim bolj se zna brzditi, tem manj bo povedal njegov obraz, kaj se godi v njegovi notranjosti. Pogledimo si genialno masko Japonca, ki nam pove vse in nič. Skrivnostni nasmeh njegovega pravzora Buddhe mu igra na ustnicah, pa če ima že trenutek nato izvršiti »harakiri« ali planiti v strahotno, brezdanje žrelo ognjenika. Ali občudujemo obraz »prave dame«, ko sprejema goste v elegantnem salonu. Naj jo tarejo še tako težke družinske skrbi ali naj ji bodo gostje še tako zoprni in dolgočasni, ljubeznivo in duhovito jih bo znala zabavati ure in ure in bo vsakomur privoščila prijazno besedo in dobrohoten nasmeh.

Zato je navadno tako težko prodreti skozi to zunanjo skorjo, če nas zanima, da bi natančneje spoznali neko osebo. Dostikrat nam pomaga neki notranji čut, ki je pri otrocih posebno razvit, a se pozneje izgubi, ko stopa pamet v ospredje.

Najbolj nas pri tem moti čustvo naglo vzplamtele simpatije ali antipatije. Pri simpatičnem človeku bomo prepričani, da ima vse mogoče dobre lastnosti, ker ga takega pač želimo videti in mu radi pripisujemo svoje lastne iluzije. Narobe bomo pa antipatičnemu v svojih mislih odrekli še tisto dobro, kar s svojimi telesnimi očmi še tako jasno vidimo.

Kako bi torej najuspešneje pogledali za krinko? Treba je najprej odšteti čustvo simpatije ali antipatije, sploh vsako osebnostno vez, ki nas veže na to osebo. Tudi ne smemo preveč važnosti polagati na razgovor z njo. Največ njene bitnosti nam izdajo dejanja, kretanje in morda besede, vržene v nagli nepremišljenosti kar tjavdan. Če se potem vživimo v ta dejanja, kretanje, naspel izgovorjene besede, jih v mislih obnovimo in se vprašamo, kaj bi mi sami storili v podobnem primeru, se nam bo kar hitro razgrnila tolikanj skrivnostna zavesa tuje bitnosti.

Najlaže je spoznati tujca, ki nas osebno ni ne zanima. In med njimi mlajše vselej bolj nego starejše. Najtežje je spoznati ljudi, ki so doživeli nešteto razočaranj in jim je obraz že kar mrtvo negiben, kakor izklesan iz nečesa bridkega. Zdi se se nam nedostopni — dostikrat tudi so — in na prvi pogled jih imamo za grobe ljudi brez kulture. Tako sem nekoč opazovala gospoda v vlaku. Prišla je v oddelek vagona elegantna dama, najbrže uradnica, ker je sama vlekla težak kovčeg. Vidno je napenjala vse svoje moči, da bi ga vzdignila na polico, a gospod v kotu se ni niti zganil. Naposled sem ji jaz pomagala. Kmalu nato je vstopila skromno oblečena gospa s tremi otroki, najmlajšega je imela v naročju, ostala dva sta se ji držala za krilo, na rokah ji je pa viselo še nešteto zavojov. Skoraj ji je otrok omahnil, ko ga je hotela odložiti na klop, a še preden sem mogla priskočiti, ga je že gospod nežno prestregel in ga poučeval na kolenih, dokler ga ni spet vzela mati v naročje. In otrok pri tujcu niti zajočkal ni.

Kaj sem sklepala iz značaja tega tujca? Življenje ga je zagrenilo, nikomur več ne more pokazati zaupnega obraza in mu pomagati v stiski, a pred otrokom pa le ne more skriti svojega dobrega, mehkega srca. Ne obraz ne pisava ne črte na roki nam ne morejo tako točno izdati značaja neke osebe, kakor hipna spontanost kretanja, ki nam pomaga, da se vživimo v njegovo bit. Vživeti nas

Razgled po svetu

Prva uspela konferenca

Piratstvu v Sredozemskem morju je odklenalo. Šanghaj pred padcem?

V Ljubljani, 14. sept.

Zmotili smo se prejšnji teden, ko smo zapisali, da bi »piratska« konferenca postala nekam brezpredmetna, če bi manjkali v Nyonu Italija in Nemčija. Rim je svojo grožnjo izpolnil in ni prišel na sestanek, in Berlin je bil z njim solidaren — a kljub temu se konferenca ni razšla praznih rok.

Toda četudi so to pot dogodki ovrgli našo naspol prerokbo, nikakor nimamo vzroka, da ne bi bili danes zadovoljni; narobe! Po toliko mesecih cincanja in brezkrvne politike zahodnih veleisl smo vendarle doživeli konferenco, ki ni zvođenela v dolgovezni frazerski resoluciji skromnih prošelj in z ničimer ne podprtih groženj na rovaš megleto označenih držav. »Piratska« konferenca je blesteča izjema med nešteti jalo-vimi povojnimi diplomatskimi sestanki v švicarskih, italijanskih in francoskih letovisih, ki je že ves svet bril norce iz njih; nyonski sklepi so po toliko letih prvi vi-

mo začetka konca neznosnih razmer v Sredozemlju; to bi se naspel tikalo samo tistih dežel, ki neposredno meje na sredozemsko morje ali pa trgujejo po njem. Odločna nyonska beseda pomeni še mnogo več: postavila je, če že ne pike, vsaj podpiče nemoralni politiki zadnjih let, ki je bila po nauku iz Berlina in Tokia, da nacionalni namen posvečuje vsa sredstva, že tik na tem, da pahne današnji prosvetljeni svet nazaj v srednji vek, v dobo, ko ni bilo drugih argumentov kakor bodalo in pest.

Toda kljub tej svoji odločnosti Nyon ni pozabil, da je njegova naloga še druga, nič manj važna: pomirjenje v Sredozemlju. Samo zato ni povabil na sestanek valencijske vlade, čeprav bi le-ta kot — do danes vsaj — edina pravna zastopnica Španije imela pravico, da reče na tem sestanku svojo besedo. Prezrl jo je sporazumno z vladno Španijo, samo da ne bo nikjer hude krvi. In samo zato je odrekel Rusiji pravico do

Zato tudi nihče ni sprožil vprašanja, katere narodnosti so bile piratske podmornice, čeprav izjavljajo v Londonu, da to vprašanje zanje ni več uganka. Zbršimo preteklost, je bilo geslo Nyon — a le pod pogojem, da se nihče več ne izpozabi v grehe, pogrnjene s plaščem pozabljenja.

Kitajci zapuščajo Šanghaj

Tedne in tedne so se Kitajci junsko upirali prodiranju japonskih čet v Šanghaj. Kljub silni tehniški premoči Japonci niso mogli na nobeni točki milijonskega mesta izvojevati odločilne zmage. Šele včeraj je, kakor vse kaže, prišlo v Šanghaj do odločitve. Kitajsko vojno poročilo pravi namreč, da so nankinske čete pred Šanghajem izvršile svojo nalogo, t. j. prizadejale so sovražniku velike izgube, medtem so pa pripravile in utrdile svoje nove postojanke nekaj kilometrov od Šanghaja.

Poročilo pravi dalje, da so se Kitajci umaknili zato, da pridejo iz dosega japonskih ladijskih topov.

Iz tega poročila ni prav jasno, kaj je bil neposredni vzrok kitajskega umika; zato je pa tem jasnejše, da se je šanghajska fronta po več tednih žilavega kitajskega odpora premaknila s svojega mesta. Ali bo ta japonski uspeh imel že prihodnje dni pomembnejše posledice, je ta trenutek težko reči.

Mnogo manj se gane z mesta posredovanje velesil. Kitajci so se obrnili v Zenevo po pomoč. Ko se bo prihodnje dni začelo zasedanje Zveze narodov, bo apel nankinske vlade ena izmed prvih točk dnevnega reda. Toda Kitajci naj se ne vdajajo iluzijam; i Velika Britanija i USA imata preveč drugih skrbi in težav, da bi svojim kitajskim prijateljem priskočili na pomoč s čim drugim kakor zgolj z lepimi besedami. Celu Churchill, ki mu pač nihče ne more očitati, da bi bil prijatelj mlačne in neodločne politike sedanje britanske vlade, je ondan zapisal: »Če Kitajci sami ne bodo mogli braniti Kitajske, je ne bo nihče rešil, kakršne so danes razmere na svetu.«

Zakaj je prav posebno Angležem toliko od tega, da si Japonci ne podjarmijo kitajskega naroda? Zato ker so naložili na Kitajskem posebno velike denarje, mnogo večje kakor druge države, in ker vedo, da jim bo ta denar pro-

Tomaž G. Masaryk je umrl

(Gl. članek na 2. strani)

padel, če jih Japonci izpodrinejo s kitajskega tržišča. Ameriški profesor C. F. Remer je leta 1931. izračunal, koliko so posamezne države investirale na Kitajskem. Številke so zanimive, zato jih navajamo:

	v milijardah din	%
Velika Britanija	59'50	36'7
Japonska	57'00	35'1
Rusija	13'50	8'4
USA	9'75	6'1
Francija	9'50	5'9
Belgija	4'50	2'7
Nemčija	4'25	2'6
Italija	2'25	1'4
Holandska	1'50	0'9
Skandinavija	0'13	0'1

Po sodbi angleških strokovnjakov se te številke zadnja leta niso bistveno izpremenile. Važno je le pripomniti, da veljajo japonske investicije tudi za Mandžurijo, takrat še sestavni del kitajske države; ker je pa 70% japonskega kapitala naloženega baš v Mandžuriji, so torej Angleži vtaknili na Kitajsko sorazmerno mnogo več denarja kakor katera koli druga država. Resnici na ljubo je sicer treba povedati, da bi izguba teh investicij pomenila za Angleže hud udarec, nikakor pa ne katastrofe (Remer), kajti med celotnimi britanskimi zunanjimi investicijami je kitajskih naložb le 5'9%, medtem ko so Japonci vrgli na Kitajsko celih 80% vseh svojih zunanjih investicij. Observer

K bojem na Kitajskem: japonski vojaki napadajo Kitajce iz oklopnih avtomobilov.

den dokaz, da imajo demokratiški državniki noge ne samo za hojo, temveč še zato, da se včasih tudi nanje postavijo.

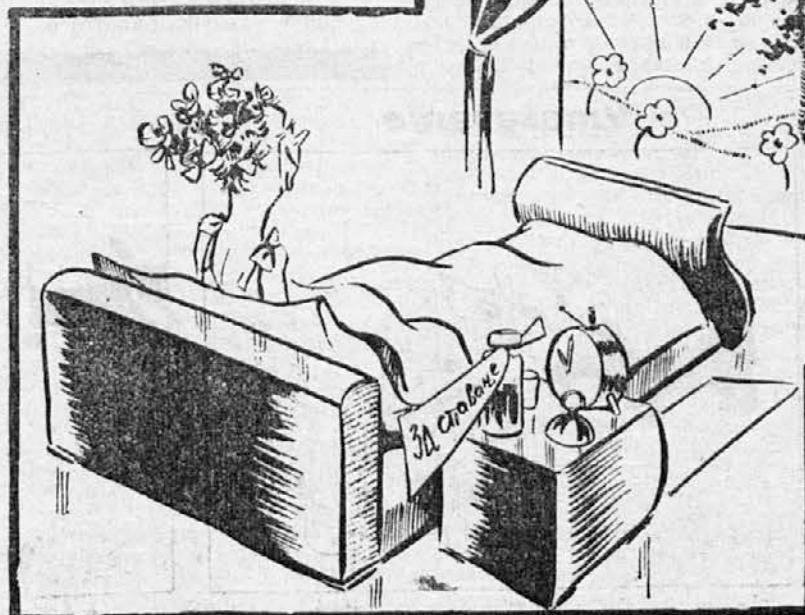
Samo 48 ur — tudi s tega vidika gre nyonski konferenci pohvala — je trajal sestanek državnikov devetih držav ob Zenevskem jezeru. V petek so se seje začele, v soboto zvečer so že izšli sklepi, kratki, a zato tem jedratejši in daljnosežnejši:

1. Vsaka sredozemska država ima pravico, nadzirati vodé ob svojem obrežju in izdati v lastnem območju varnostne ukrepe, ki se ji zde potrebni.
2. Nadzorstvo nad celotnim Sredozemskim morjem in nad vsemi njegovimi pomorskimi programi prevzame britansko in francosko vojno brodogradnjo.
3. Vsako vojno ladjo, podmornico itd., ki se ne bo ravnala po mednarodnih določilih londonske pomorske pogodbe, bo britansko in francosko vojno brodogradnjo na mestu potopilo.

Ves svet se je oddahnil, ko je brzojav razglasil te tri lakonske točke »piratske« konference. Saj nyonska resolucija ne pomeni sa-

delo jasnovidne in pokaže kakor v zrcalu tujo bit.

Saj je prav, da nosijo naši obrazi krinke, drugače bi bilo včasih branje na njih le preveč grozotno; dostikrat je pa tudi boljše zato, da naših prehitro vzplamtelih čustev ne izrabijo brezvestni ljudje. Komur bo od tega, da nas zares spozna in vzljubi, se bo pa že malce potrudil. Gorenjka.

Tetka Ženeva mirno spi...

Tetka Ženeva: »Prekrasno je zunanji! Kako lepo je, ker je vse mirno... Spusti zaveso, da bom lahko dalje spala.«

(OSIŠANI JEŽE, Beograd)

Deseti brat

Ljubezenska povest v verzih
po Jurčičevem romanu

IV sedanjí čas postavil in v stíhe prellí

Ivan Rob

XIX.

Odpeljal dalje bi me bil
še vlak — tako sem se pozabil —
da ni me Kvas za vrat zagrabil,
pri tem pa ni bil ljubezniv.
»Za božjo voljo, kaj je s tabo?
Si mar bolan? Ti ni kaj prav?
Saj nisi za nobeno rabo!
V odgovor sem mu zamrmral,
naj le skrbi za svojo stvar,
bolezen moja nič mu mar.

XX.

Potem po bližnjici čez polje
odšla sva redkih besedi.
Oba bila sva slabe volje,
nobenemu do šale ni.
Potožil Kvas mi je težave,
katerim Manica je vzrok:
da ne pozna ljubezni prave,
da muhasta je ko otrok.
V počasnem, resnem sva koraku
nato zavila k Obrščaku.

XXI.

V tej rani uri sta v gostilni
strie Dolef in pa Spak bila,
romana mojega vodilni
osebi; kdo ju ne pozna?
Z veseljem jima v róke sežem,
jedi, pijače naročim,
s tem nase ju močno privežem,
zaupanje si pridobim.
Potem smo jedli, pili, peli,
bili ko Belcehub veseli.

XXII.

Ko z vinom se napolni glava,
takrat srce se odmaši,
takrat zaprta se narava
odpre in kamen odvali.
Odpahnil sem srca zapahe
in Kvasu vse lepo priznal,
da Amorja ljubavne zdrahe
sem žrtev klavrna postal.
Nato sva družbo zapustila,
na Slemenice sva krenila.

XXIII.

Med potjo me je Lovre zbadal,
očital pisma učenost:
»Zdaj naj ti Weininger pomaga,
naj Freuda reši te modrost!
A njemu jaz velim prosteče:
»Poslušaj, dragi Lovre, ti!
Čemu bi med seboj se grizla,
ko naju skupna bol teži?!«
Takrat sva krepko se objela,
s solzami tla močiti jela.

XXIV.

S posmrkovanjem sva privlekla
vsak svojo žalost do gradu,
se hitro umila, preoblekla —
in že o solzah ni sledu.
Sledu ni več o alkoholu,
s solzami vred je bil izgnan
in moj akord, popreje v molu,
je v dur veseli zdaj dejan.
V salonu Kvas nato me javi,
me Manic in vsem predstavi.

XXV.

Opazoval gospo sem mlado
in njeno hčerko na skrivaj.
Priznati moram, da je rado
oko požiralo ta slaj:
gospa je kakor piramida,
a Manica ko obelisk,
ko sladolep so usta njena,
bči — v viharji noči blisk.
Ko z njimi Lovreta pogleda,
vem: športnik moj prečno gleda.

Sprehod po dubrovniških ulicah

Pismo iz Dubrovnika

Dubrovnik, v začetku septembra

Iz Ljubljane mi pišejo, da »pri vas«
v Sloveniji že pridno vasuje jesenski
dežek, in sree se mi skrči ob misli,
da bom morala prav kmalu zapustiti
to starodavno južno mesto, ki se
ves dan koplje v solncu. V Dubrovniku
traja menda sezona vse leto,
toda najbrže je prav september med
najlepšimi meseci, ki jih človek lah-
ko tukaj doživi. Vročina je ponehala,
modri obok nad nami je pa še zme-
rom enako čist in svetel kakor meseca
julija. Na trgu dobiš dokaj poceni
vso mogočo zelenjavo, seveda največ
grozdja in fig. Prav nič nimaš vtisa,
da se pomikamo v jesen: po ulicah
vrvi pisana množica poletno oblečenih
tujcev in tujk, vsak dan prihajajo
izletniške ladje z vseh strani sveta,
solnce greje močno in prijetno, morje
je pa toplo »ko kropec«, bi rekli po
naše.

Toda vrnimo se k naslovu; ulice je
v Dubrovniku precej, toda skoraj vse
so ozke in zelo strme, bolj podobne
stopnicam kakor poštnim ulicam;
nič čudnega, saj se je današnje sve-
tovno letovišče razvilo iz starodavne
visoko obzidane trdnjave. Po sredi
Dubrovnika pa pelje glavna ulica,
uradno ji pravijo Placa Kralja Petra,
po domače pa »Stradun«. In prav
Stradun je tista prometna žila, po
kateri se sprejema največ domačinov
in tujcev, ob kateri je največ prelepih
trgovin z vsemi mogočimi mikavnost-
mi za nežni spol, in na kateri je prav
gotovo največ zanimivega in vablj-
ivega za radovedne ženske oči.

Vsaka druga trgovina na Stradonu
je zlatarna, v njej lahko za težke
denarje kupiš prelepe stvari, o kate-
rih se ti v Ljubljani še sanja ne. Ču-
dovite ovratnice z vdelanimi biseri,
starinski uhani v obliki školjk, koral-
de vseh barv od nežno rdeče do tem-
ne krvavorede leže v nizih na bar-
žunastih blazinicah pred strmečimi
oči. Domača filigranska industrija
je menda dosegla svoj višek. Kakor
zlata in srebrna pena se ti zazde než-
ne zaplestnice, ljubke doze za puder,
cigaretnice in vsi mogoči servisi. Fili-
grani očarajo vsakega tujca, ki pride
v Dubrovnik, in tako kaj kmalu opa-
ziš v kavarni mlado lepo tujko, oven-
čano s »tvojim najljubšim« nakitom,
ki si ga še davi občudovala v stradunski
zlatarni...

Posebno ožive dubrovniške ulice,
kadar se vidra v Gradski lukí večja
izletniška ladja. Radovedni tujci se
vsujejo v trgovine in hite kupovat,
drugi se takoj podajo ogledovat sta-
rine, tretji pridno fotografirajo ozke
strme ulice z otročaji in plapolajočim
perilom. Ako je človek nekaj časa v
Dubrovniku, kaj lahko spozna tujca,
posebno pa tujko — po obleki, če že
ne po postavi.

Francozinke imajo res smisel
za lepoto in smotrnost in njih obleke
mi najbolj ugajajo. Elegantna Franco-
zinja je navadno oblečena v skromen
popotni kostim; edino okrasje so lepe
rokavice, pisana ovratna pahovka in
živobarvna ruta, ki jo po zgledu
naših babic prav »po kmečko« zave-
žejo okrog vratu. Francozinja je ne-
govana, a zelo diskretno in z oku-
som.

Docela drugače so Angleži-
nje; menda imajo največ veselja s
prozornimi dežnimi plašči in na moč
starinskimi klobuki. Zdi se, kakor da
na Angleškem vsemogočno gospo mo-
do pošteno prezirajo. Angležinja je
pa tudi tolikanj strpna, da ji je pač
vseeno, kaj nosi njena sopotnica. In
tako opaziš med Angležinjami le ma-
lo elegantno oblečenih dam in menda
ne pravijo zaman, da je lepota prave
Angležinke obrnjena navznoter...

Nemke se postavljajo z irhastimi
hlačicami, gozjerji in nič kaj okusni-
mi »štajerskimi« kostimi z zelenimi
lovskimi jopicami.

Čehinje so ljubke dobrodušne
debeluške in menda edino o njih lah-
ko mirno rečem, da nimajo nobene
izrazite noše.

Ko sem odhajala iz Ljubljane, mi
je dejala znanka: »V Dubrovniku
kraljuje moda, le glej, Saška, da nam
boš kaj zanimivega napisala o njej!«

Tisti znanki in vsem, ki podobno
mislijo, naj v razočaranje povem, da
ni Dubrovnik nikako izrazito modno
letovišče. V Dubrovniku se lahko
oblečeš docela po svojem okusu,
skromno ali razkošno, ljudje so tukaj

vsega vajeni. Le s kratkimi hlačkami
za ženske (»shorts«) se ne morejo
sprijazniti. In prav teh lahko letos
največ opaziš na kopališču, pa tudi na
promenadi in v kavarni. Včasih je to
mikavno, včasih okusno, največkrat
pa smešno; priznam, da ima prav
tista kmetica, ki se je ustavila sredi
ceste za »kratkolahčko« in ogorčeno
vzkliknila: »Kad bi znala, kako je
gruba (grda), bi brzo sakrila gole
noge!«

Gospodinje bo menda zanimalo,
kakšen je dubrovniški trg. Velik res

ni, zato pa zelo pester; izmed zele-
njav sem opazila dve nam Slovenkam
neznani solati »rikulo« in »rezanico«;
obe sta bolj trdi in spominjata moč-
no na naš regrat. Ker je trg zelo
majhen, je boj za dober prostorček
dokaj hud in tako prihajajo kmetje
že ponoči v Dubrovnik, da si zagoto-
ve lepo mesto za prodajo. Med pro-
dajalkami takoj opaziš nenavadno le-
pa dekleta iz okolice Dubrovnika v
slikovitih nošah — Konavljanke, ali
kakor se same nazivajo »Kanavoke«. Dekleta so oblečena v črna široka
krila in v temne, lepo izvezeno blu-
ze z rumenimi vrvicami. Na črnih,
spletenih kitah jim koketno čepi
temnoredi šepci s srebrnim robom.
Žene se razlikujejo od deklet po beli
poškrobljeni ruti, ki jim stoji na gla-
vi nekako tako, kakor kuta usmiljen-
kam.

Fotografirati se pa Kanavoke ne
dado. Najprej sem jih »zasledovala«
z aparatom, toda spretno so se umi-
kale; ko sem jih prosila, so se le
prešerno smejale, dobro vedoč, da so
lepe in tujcem všeč. Naposled sem se
morala zadovoljiti s Konavljanko —
ženo, ki je na trgu prodajala grozdje.
Ta je bila pa bolj podjetna in prak-
tična; hotela je imeti dva dinarja,
šele potem naj bi jo pritislila. Seveda
sem njeno željo odklonila, saj svojega
grozdja ni mogla pustiti in zbežati, in
naposled je le obrnila glavo proti
aparatu...

Po dubrovniških ulicah so posebno
značilni razni prodajalci čipk. Te čip-
ke so včasih kvačkane, včasih klek-
ljane, toda vselej gredo dobro v de-
nar in posebno tujci jih nakupijo dol-
ge metre. Krasi so veliki namizni
prti iz čipk, toda tudi precej zasolje-
ni, saj stane srednjeveliki prtič celih
350 dinarjev in moj namen, da ga
ponesem domov, se je ob tej cení ža-
lostno razlilil.

Porekle boste: »Kako ji je lepo in
prijetno tam doli!« Res je, solnca in
morja je tukaj na prebitek, toda
Kranjci smo Kranjci! »Povsod je lepo,
najlepše doma,« pravi naš pregovor.
In tako tudi že moje sree burno utri-
pa in kliče: Domov, domov, tja, kjer
je trava res zelena, tja, kjer je je-
senko listje tako rumeno kakor samo
zlato in kjer lahni, šegavi vetrič pri-
nese v jasno jutro sveži, polni dih po
naših planinah... Domov! Saška

Novela »Družinskega tednika«

Ženska brez srca

Napisala M. Gruhenbergova

Spoznal jo je v letovišču. Na prvi
pogled se je zaljubil vanjo in tudi
njej je ugajal mož s sivimi sencí. V
podeželski prostosti se je njuno nag-
njenje hitro razvijalo. Vedno sta bila
skupaj, dopoldne na kopanju, popol-
dne na avtomobilskih izletih in zve-
čer na plesu. K temu so se pridružili
še sprehodi v mesečini, ko sta se
vračala v svoj hotel.

»Ljubim vas!« ji je rekel, čeprav je
ni poznal niti tri dni. »Do smrti vas
bom ljubil.«

»Čez tri tedne,« je odvrnila porog-
ljivo, »bova drug drugemu rekla
»Zbogom!«

»Ne!« je vroče ugovarjal. »Tega ne
dovoli!«

Ona se je nasmehnila.

»Takega nedolžnega ljubimkanja ne
kaže precenjevati. Prav tako spada k
dopustu kakor recimo zdraviliška god-

ba, četudi ga prospekti ne omenjajo
posebej.«

»Strašno!« je vzdihnil on. »Današnje
ženske niso zmožne nobenih globljih
čustev.«

»Ze očitki?« se je nasmehnila.
Misel, da se bo moral ta sen tako
hitro in po načrtu končati, se mu je
iz dneva v dan zdela neznosnejša.

»Zakaj mora tako biti?« je vedno
iznova spraševal.

Ona je odgovarjala:

»Ker se morava vrniti v najino
vsakdanje življenje, ki sva se ga le
za kratke dni oprostila, in k ljudem,
ki imajo pravico do nas, kakor na
primer vaša žena.«

»Ne ljubite me,« je trpko pripom-
nil, »sicer ne bi tako premišljeno go-
vorili. Takšne reči drže le tedaj, če
srce nič ne čuti.«

Toda lepa žena se je porogljivo

Vsak
nima toliko denarja,
da more potovati v
kopališče

Toda vsakdo
bi moral dati za zdravje letno
100 — 150 dinarjev in piti mesec
dni mesto druge vode samo našo
znamenito:

Radenski zdravilni vrelec
onega z rdečimi srci iz
Radenskega zdravilnega
kopališča Slatina Radenci
(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekt!

nasmehnila in je obrnila pogovor
drugam. Pogovarjati se je znala zelo
dovipno in duhovito.

Dnevi so minevali, sproščeni in da-
leč od vsega, kar diši po vsakdanjo-
sti. Takrat ga je pa na lepem priklj-
calo neko pismo v kruto resničnost.
Njegova žena, ki je živela čez polje
pri svojih starših, je iznenada zbole-
la. Začelo se je z visoko vročino in
zdravnik še ni vedel nič pravega.

»Kaj bo zdaj?« je zmedeno vprašal
lepo ženo.

»Odpeljati se morate,« je odgovori-
la. »Zvečer gre prvi vlak.«

»Ze drevi?« se je ustrašil.

»Mogoče,« je menila, »boste dobili
popoldne kaj boljših novic, drugače...«

Na klopi pred pošto sta čakala na
odločitev. Izlet, ki sta ga nameravala
prideliti z avtobusom okoli jezera,
sta opustila. Iz daljave sta slišala pri-
dušene zvoke zdraviliške godbe. Tru-
den je sklonil glavo. Dal! Konec je
sanj, konec je lepih prividov. Ostan-
ta le še pošta in železnica. In lepa
žena poleg njega se je bila hitro
sprijaznila s tem, kar prehitro; niti
trenutek se ni obotavljala.

»Morate se odpeljati!« mu je ve-
lela in s tem je bila zadeva zanj
opravljena. Njena dobra volja se ni
prav nič poslabšala. Se zmerom je
dovipno kramljala o vseh mogočih
malenkostih, prav tako, kakor bo
kramljala jutri — da bo takrat poslu-
šalec nekdo drugi, ji ne bo nič mar.

Zdajci ji je segel v besedo; ježno
je dejal:

»Vam je menda čisto vseeno, ali se
bom moral že drevi odpeljati.«

»Ne,« se je nasmehnila, »trdno sem
se nadejala, da bo najina večna lju-
bezen trajala cele tri tedne.«

Popoldanska pošta je prinesla ngod-
nejše novice. Kamen se mu je odvalil
s srca, ne samo zaradi žene, temveč
tudi zato, ker bo lahko še ostal. Po-
kazal ji je pismo in pazljivo ga je
prečitala.

»Vaša žena vas zdaj potrebuje,« je
rekla nato.

»Saj je pri svojih starših v dobri
oskrbi,« je oporekel.

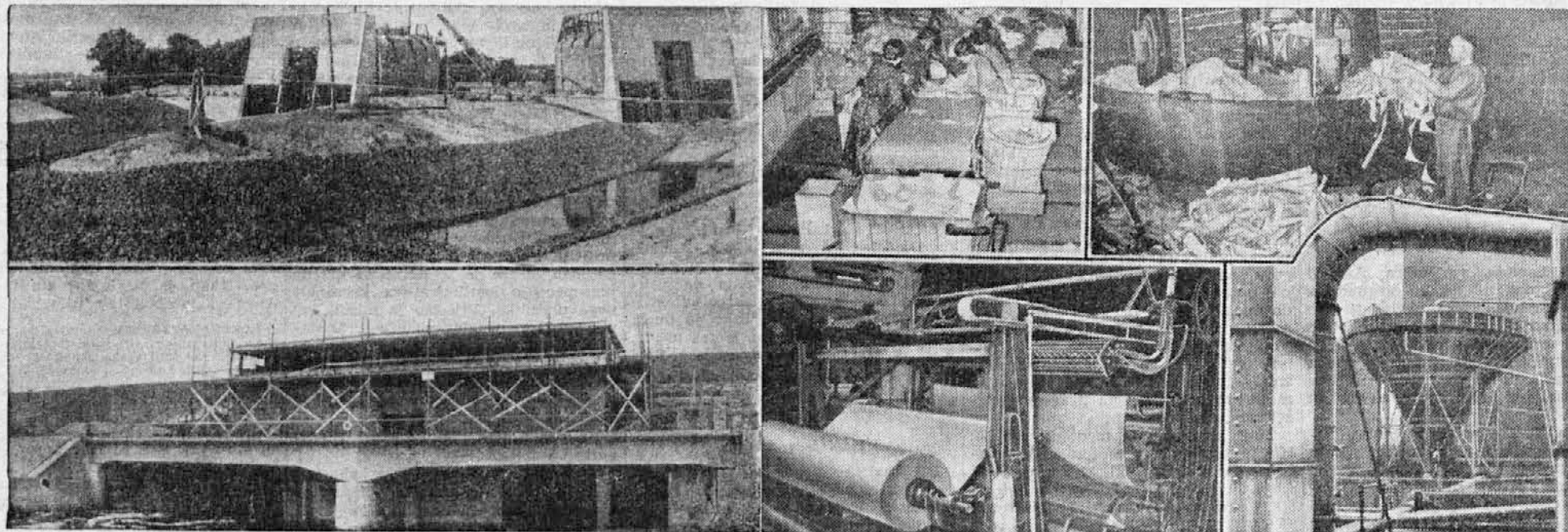
»Ze res,« je menila. »Toda živeti
se skušam vanjo in zato mislim, da
se morate odpeljati k njej.«

Nadaljevanje na 8. strani.

SISTOM
PASTA
ZA ZOBE

Po
priporočilu
naših zobo-
zdravnikov

Dobi se povsod!

Z leve na desno: Severno od Oppelna na Gornjem Šleskem bodo reko Malapano tako zajezili, da bo reka Odra na vsem Gornjem Šleskem plovna. Zaježena voda bo imela površino 82 km². Zgoraj: utrditveni jeze; spodaj: zaježitvene naprave. — Nemcem čedalje bolj primanjkuje lesa za izdelavo papirja, uvažati ga pa ne morejo, ker ni deviz. Zato so začeli celo papirne odpadke predelavati v papir. Zgoraj na levi: urejanje papirnih odpadkov. Na desni: stari papir meljejo v papirno kašo. Spodaj na levi: predelani papir navija stroj v velike valje. Na desni: Poseben stroj prestreza še poslednje porabne odpadke ostankov starega papirja.

